

Sygn. akt: IV U 887/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2021 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy

i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Chlipała - Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 148¹ k.p.c.

sprawy z odwołania wnioskodawcy M. T.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w Województwie (...) z siedzibą we W.

z dnia 3.12.2020 r. znak: (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

1. zmienia zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) z dnia 3.12.2020 r. (znak: (...)) i poprzedzające je orzeczenie (...) Zespołu (...) o Niepełnosprawności we W. z dnia 17.10.2020 r. i zalicza wnioskodawcę M. T. do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym, na stałe, symbol przyczyny niepełnosprawności 05-R, ustalony stopień niepełnosprawności istnieje od 17.10.2020 r., a ponadto orzeka, że w przypadku wnioskodawcy zachodzą wskazania do odpowiedniego zatrudnienia – niezdolny do wykonywania pracy (pkt 1 wskazań), wnioskodawca wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby – według wskazań medycznych (pkt 5 wskazań), wnioskodawca wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki (pkt 6 wskazań), a także orzeka, że wnioskodawca wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji (pkt 7 wskazań);

2. zasądza od Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w Województwie (...) z siedzibą we W. na rzecz wnioskodawcy kwotę 180 zł tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

3. orzeka, iż nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca **M. T.** wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 3.12.2020 r., znak (...), utrzymującego w mocy orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. z 17.10.2020 r. (...).610. (...).2020 i domagał się jego zmiany poprzez ustalenie umiarkowanego lub znacznego stopnia niepełnosprawności.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca podniósł, że cierpi na liczne schorzenia o przewlekłym, postępującym charakterze. Domagał się dopuszczenia dowodu z opinii biegłego lekarza chirurga.

Odpowiadając na odwołanie **Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.**, wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ wskazał, że brak podstaw do zaliczenia wnioskodawcy do umiarkowanego lub znacznego stopnia niepełnosprawności. Organ zarzucił, że wnioskodawca nie wykazał, by stanowisko organu było nieprawidłowe.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. T. urodził się w (...) r.

Orzeczeniem z dnia (...) r. wnioskodawca został zaliczony do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim okresowo, do 31.05.2021 r.

Dowód: orzeczenie (...) w aktach WZON (załącznik)

U wnioskodawcy rozpoznano stan po złamaniu nasad dalszych kości podudzia prawego powikłany przewlekłym stanem zapalnym z przetoką ropną i miażdżycę kończyn dolnych, stan po amputacji obu kończyn dolnych na wysokości obu ud, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, kamicy nerki lewej i torbiel nerki prawej.

Wnioskodawca jest osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym na stałe, symbol niepełnosprawności 05-R, niepełnosprawność datuje się od 17.10.2020 r. Wnioskodawca wymaga wielospecjalistycznego leczenia. Nie jest zdolny do wykonywania jakiejkolwiek pracy, wymaga stałej opieki osób trzecich.

Dowód: opinia chirurga ortopedy traumatologa k. 63-65

Orzeczeniem z dnia 17.10.2020 r. (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. odmówił wydania ponownego orzeczenia z uwagi na zmianę stanu zdrowia.

Zaskarżonym orzeczeniem z dnia 3.12.2020 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) oddalił odwołanie od powyższego orzeczenia.

Dowód: orzeczenie (...) z 17.10.2020 r.

orzeczenie WZON z 3.12.2020 r.

– w aktach WZON (załącznik)

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie, na podstawie akt WZON i znajdującej się tam dokumentacji medycznej oraz w świetle opinii biegłego chirurga ortopedy, Sąd Rejonowy uwzględnił odwołanie wnioskodawcy w całości.

Ustawa z 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1172; dalej zw. ustawą) rozróżnia trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki (art. 3 ust. 1).

W myśl art. 4 ust. 3 ustawy, do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub

mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy, do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Jak zaś stanowi art. 4 ust. 1 ustawy, do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Zaliczenie osoby do któregośkolwiek stopnia niepełnosprawności wymaga spełnienia przesłanek warunkujących jego otrzymanie, które zostały zdefiniowane w art. 4 wyżej wskazanej ustawy.

Wobec medycznej natury okoliczności spornych, które były istotne dla rozpoznania niniejszej sprawy, ich wyjaśnienie, wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego sądowego chirurga ortopedy.

Powołany w sprawie biegły sądowy jednoznacznie stwierdził, że stan zdrowia wnioskodawcy uzasadnia zaliczenie go do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym, na stałe.

Biegły rozpoznał u wnioskodawcy stan po złamaniu nasad dalszych kości podudzia prawego powikłany przewlekłym stanem zapalnym z przetoką ropną i miażdżycę kończyn dolnych, stan po amputacji obu kończyn dolnych na wysokości obu ud, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, kamicy nerki lewej i torbiel nerki prawej. Biegły wskazał jednoznacznie, że wnioskodawca jest osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym na stałe, symbol niepełnosprawności 05-R, niepełnosprawność datuje się od 17.10.2020 r. Podkreślił, że wnioskodawca wymaga wielospecjalistycznego leczenia. Nie jest zdolny do wykonywania jakiegokolwiek pracy, wymaga stałej opieki osób trzecich.

Stan faktyczny w sprawie był częściowo bezsporny, został również potwierdzony wiarygodnymi dowodami z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz organu rentowego, których wiarygodność nie została skutecznie podważona przez żadną ze stron. Okoliczności sporne, dotyczące stanu zdrowia i stopnia niepełnosprawności organizmu wnioskodawcy, zostały ustalone na podstawie opinii biegłego.

Sporządzoną w sprawie opinię Sąd uznał za w pełni wiarygodną. Opinia biegłego sporządzona w niniejszej sprawie jest rzetelna, jasno uzasadniona, logiczna, konsekwentna i wyczerpująca, a nadto prawidłowo oparta na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy. Sąd w pełni podzielił dokonane w opinii ustalenia, uznając że nie ma podstaw do zanegowania zaprezentowanego przez biegłego stanowiska.

Podkreślić należy, że opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, że „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Sąd w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie przedstawić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło

biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez Sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy.

W toku niniejszego postępowania żadna ze stron nie zgłosiła zarzutów do opinii biegłego.

Mają powyższe na uwadze, Sąd uwzględniając opinię biegłego, na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., w pkt I sentencji wyroku, zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego jedynie w ten sposób, że uznał wnioskodawcę za osobę niepełnosprawną w stopniu znacznym, na stałe, a także zmienił punkty 1, 5, 6 i 7 wskazań orzeczenia, uwzględniając stanowisko biegłego. W konsekwencji Sąd orzekł, że w przypadku wnioskodawcy zachodzą wskazania do odpowiedniego zatrudnienia – jest on bowiem niezdolny do wykonywania pracy (pkt 1 wskazań), wnioskodawca wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby – według wskazań medycznych (pkt 5 wskazań), wnioskodawca wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki (pkt 6 wskazań). Nadto Sąd orzekł, że wnioskodawca wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji (pkt 7 wskazań).

W punkcie 2 wyroku Sąd zasądził od Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w Województwie (...) z siedzibą we W. na rzecz wnioskodawcy kwotę 180 zł tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Orzeczenie o kosztach zawiera w sobie domniemanie oddalenia wniosku w pozostałym zakresie (dot. VAT). Podkreślenia wymaga, że w przypadku zasądzenia kosztów na rzecz strony reprezentowanej przez pełnomocnika z urzędu od przeciwnika procesowego, który postępowanie przegrał, koszty te zasądzone są na podstawie przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, które nie przewiduje podwyższenia stawki o VAT. Koszty te nie są zatem przyznawane od Skarbu Państwa na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu. Tylko drugie ze wskazanych rozporządzeń przewiduje zaś podwyższenie przyznanej stawki o kwotę podatku VAT.

Jedynie na marginesie wskazać należy, że pełnomocnik z urzędu, który reprezentuje stronę wygrywającą postępowanie, uzyskuje od przeciwnika procesowego koszty wyższe, niż te, które uzyskałby od Skarbu Państwa w wypadku przegrania sprawy. W niniejszej sprawie jest to stawka 180 zł (bez powiększenia kwoty o VAT), zamiast kwoty 90 zł powiększonej o VAT, jaka zostałaby przyznana pełnomocnikowi wnioskodawcy z urzędu od Skarbu Państwa w przypadku przegrania sprawy przez wnioskodawcę.

O kosztach sądowych, jak w punkcie III sentencji wyroku orzeczono w oparciu o art. 96 ust. pkt 4 w zw. z art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2019 r., poz. 785 ze zm.) zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.